

Nr 154.

Av herr **Hage**, om pension eller understöd åt förre arbetaren Karl Albert Johansson.

Vid 1928 års riksdag väcktes av undertecknad en motion, nr II:111, vari påyrkades »att riksdagen måtte besluta tillerkänna f. d. arbetaren Karl Albert Johansson, Porjus, en pension eller understöd att utgå årligen med belopp, som kan anses lämpligt med hänsyn till Johanssons långa anställning i statens arbeten.»

Bankoutskottet föreslog, att motionen icke skulle bifallas, och riksdagen fattade sitt beslut i enlighet med denna framställning. Dock erkände utskottet, att det »synes någon tvekan kunna råda, huruvida icke i detta fall må anses föreligga sådana omständigheter, vilka borde föranleda till beviljande av pension eller därmed jämförligt understöd av statsmedel». Ävenså gjorde utskottet ett uttalande därom, »att därest Johansson framdeles skulle kunna förebringa närmare utredning rörande sina anställningsförhållanden i statens järnvägars tjänst, frågan om pension till honom givetvis skulle komma i nytt läge.»

Detta sistnämnda uttalande från utskottets sida syftade, enligt vad man kunde utläsa ur utskottets uttalande på ett annat ställe, därpå, att Johansson ej kunnat på tillfredsställande sätt genom intyg och betyg styrka, att han varit anställd under så lång tid, som han i en i utskottet företedd tjänsteförteckning uppgivit, nämligen år 1887—1888 samt 1895—1925 (se bankoutskottets utlåtande nr 30, år 1928 sid. 78—79).

Med hänsyn härtill har Johansson nu anskaffat en del intyg, vilka jämte övriga handlingar i ärendet samtidigt med denna motions väckande inlämnas till bankoutskottet. (Övriga eventuellt behövlige handlingar finnas hos kungl. järnvägsstyrelsen.) Av nämnda intyg torde i stort sett styrkas, att Johansson varit i statens arbete sysselsatt så lång tid, som i ovannämnda tjänsteförteckning uppgives. Det kan visserligen invändas, att nämnda intyg ej utgöras av från officiella myndigheter härstammande handlingar utan endast av intyg från personer i arbetare- eller förmansställning, som arbetat tillsammans med Johansson. Men jag vågar likväl hoppas, att utskottet kan godkänna nämnda intyg från gamla hederliga och trovärdiga järnvägsarbetare som bevis för Johanssons påståenden. Kommer så ej att ske, blir ju följden den, att Johansson oförskylt kommer att bli lidande på grund av ett förhållande, vartill han ej alls själv bär skulden, nämligen att statens företag långt tillbaka i tiden i allmänhet ej använde sig av sådana betyg, betygsböcker och anställningshandlingar, som nu för tiden kommit till användning, varigenom det nu är lättare att konstatera anställningsdata o. d. för resp. anställningshavare. Det är också att märka, att de flesta arbetschefer och

ingenjörer från förut nämnda tider nu gått bort ur tiden, vadan möjligheterna att verifiera påståenden om anställningens längd under nämnda tid i stor utsträckning måste inskränka sig till att grunda bedömandet på intyg från arbetsbasar och förmän samt arbetskamrater.

Under hänvisning till denna motivering hemställes alltså,

att riksdagen måtte besluta tillerkänna f. d. arbetaren Karl Albert Johansson, Porjus, Norrbottens län, en pension eller ett understöd att utgå årligen med belopp, som kan anses lämpligt med hänsyn till Johanssons långa anställning i statens arbeten.

Stockholm den 21 januari 1929.

Ernst Hage.
